

nu i det Herrens Aar 1897 lever Landbruget under mere trykkende økonomiske Vilkaar end i 1863, og saa løstede det ærede Medlem sin Haand triumferende: Det er altsaa praktisk Resultatet af Frihandelens Betsignelser. Sa, jeg sølte mig ikke slaaet af dette Argument, jeg ved ikke, om andre ærede Medlemmer gjorde det. Dette, at Landbruget lever under ringere Vilkaar nu end tidligere, har ikke det allersjæreste med Toldstykket at gøre, det ligger simpelthen i Faldet i Landbrugsproduktens Pris. Det vilde være ganske lige saadan, hvordan vi end havde indrettet vor Told. Det vil være overflødig at udvikle det nærmere, det vil enhver kunne indse. Jeg har kun villet anholde denne Udtalelse, fordi det forekommer mig at være en noget vel billig købt Triumf for det ærede Medlem over for sine Modstandere.

Jeg skal nu vende mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ilte Valgkreds (Oljen), der særlig talte om Tobakstolden. Det ærede Medlem udviklede først, at Tobak ikke var Lüksus. Sa, det er jo et Punkt, man altid kan strides om, hvad der er Lüksus, og hvad der ikke er Lüksus. Hvad den ene anser for Lüksus, anser den anden for en Nødvendighed. Hvorledes skulle vi finde et fælles Begreb for Lüksusartikler, og det skulle vi dog gerne, naar vi tale om den Ting? Det er klart, at det er saadanne Artikler, som ikke høre ind under Konsumartikler, ikke ere nødvendige for den legemlige og aandelige Betsfærd, men saadanne, som kun bruges paa Grund af en personlig Tilbøjelighed. Og hvis man definerer det saaledes, hører Tobak sikkerlig til Lüksus. Det er aldeles givet, at meget mere end Halvdelen af Mennekeheden her i Landet aldrig nyder Tobak — i hvert Fald naar vi tage Kvinder og Børn med —, medens derimod det, vi kalde for Livsfornødenheder, maa saa godt som alle have. Men det ærede Medlem, som principielt udtalte sig som Frihandelsmand, gjorde — forekommer det mig — en ikke ringe Undtagelse netop for den Industris Bedkommende, som han interesserede sig for. Fænomenet er ikke nyt. Vi kende det fra saa mange andre, som ere meget parate til at erklære sig for Frihandelsmænd, men kun ønske en enkelt lille Undtagelse gjort. Jeg vil slet ikke dermed sige, at det ærede Medlem har talt i egennyttig Interesse, jeg aner ikke noget om, hvorvidt det ærede Medlem er interesseret i Tobaksfabrikationen eller ikke, jeg ved kun, at han har været Arbejder i dette Sag i en Række af Aar, og jeg finder det naturligt, at han saa har faaet Interesse for sit Sag og nødvendig vil se det miste en Begunstigelse. Saaledes opfat-

ter jeg hans Udtalelser, altsaa som fremsatte i den bedste Tro af Verden. Jeg tror ikke, at det lykkedes det ærede Medlem at overbevise ret mange Medlemmer om, at Tobaksindustrien bør have en usforholdsmæssig høj Betsyttelse. Hans Argumenter vare heller ikke altid lige heldige. Han sagde: de store Fabrikanter i denne Industri kunne ikke rammes ved en Nedsættelse af Betsyttelsen, fordi de ere formuende. De kunne undvære Fabrikationen og blive Forhandlere eller Importører eller leve af deres Formue. Men det er jo slet ikke Meningen med at nedsætte Betsyttelsen, at man derved vil ramme Fabrikanterne. Vi ønske dem alt muligt godt og have ikke det fjærreste imod, at de nyde Fordelene af deres Forretning i Fred og Ro eller sætte deres Penge i Importforretninger. Det kommer ikke os ved. Det, der kommer os ved, er, at Forbrugerne ikke maa betale saa grumme meget mere for deres Varer end naturligt er efter Prisforholdene. Og der tror jeg nok, at det ærede Medlem kommer til at indkomme, at selv efter Mindretallets Nedsættelse er der en betydelig Betsyttelse tilbage. Jeg indrømmer, at vi have nedsat den kolossale Betsyttelse, Tobaksindustrien nu nyder, noget, men selv efter denne Nedsættelse vil den dog altid være besyttet med saadan noget som 17 pCt. Og jeg finder Anledning til — her som paa andre Omraader — at sige, at Mindretallet i Birkeligheden har været saa moderat ved Gennemførelsen af sine Ansøkselser, at man netop maaftte paa dette, som paa saa mange andre Omraader, kunde fristes til at sige, at vi ere gaaede for højt med Betsyttelsen. At vi ere gaaede for lavt, kan fornuftigvis ingen sige. Det ærede Medlem udtalte, at en Værditold vilde være umulig her. Sa, jeg indrømmer ham, at det er et af de Omraader, hvor jeg ikke vilde have været med til en Værditold, hvis det ikke havde været fuldstændig umuligt at faa et nogenlunde rimeligt Forhold mellem Tolden og Værdien paa anden Maade end ved en Værditold. Vi have endda været saa forsigtige kun at anvende den delvis. Men jeg synes, det ærede Medlem gif noget for vidt i sin Argumentation. Han sagde, at det var umuligt at anvende Værditold her, fordi selv Sagmænd ikke kunde bedømme Værdien. Det kan umuligt være rigtigt, thi saa maatte Sagmændene jo gaa fuldstændig i det blaa og ville blive narrede i en aldeles utrolig Grad, og saa vilde Tobaksindustrien ikke staa sig saa godt, som den gør. Hvis Tobaksbladens Værdi virkelig varierede i en saa utrolig Grad, at en Sagmand hvert Øjeblik kunde gaa hen og købe